

Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἱεραποστολὴ εἰς τὰ κάτεργα τῆς Σιβηρίας . (τοῦ π. Σπυρίδωνος).

Γεννήθηκα τὸ 1875. Οἱ γονεῖς μου ἦταν πτωχοὶ ἀγρότες. Ἀπὸ μικρὸς ἔνοιωσα τὴν κλήση νὰ μελετῶ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δημιουργία του.

Ἄρχισα νὰ μαθαίνω προσευχές, τὸ «Πάτερ ἡμῶν» τὸ «Θεοτόκε Παρθένε», « τὸ ἄξιόν ἐστι», καὶ νὰ λέω τὴν εὐχή.

Μ' ἐνθουσίαζαν οἱ βίοι τῶν ἁγίων. Ἐζοῦσε εἰς τὸ χωριό μας ἕνας χωρικὸς ὁ Συμεὼν Σαμψώνοβιτς, ὅταν συναντοῦσε κάποιον τὸν χαιρετοῦσε μὲ βαθειὰ ὑπόκλιση λέγων: «Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίζει τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Κάποια φορὰ ἐπῆγα μαζὶ του προσκύνημα εἰς τὸν ἅγ. Τύχωνα τοῦ Ζαντόσκ, τέσσερες ἡμέρες ὁδοιπορία. Ἐξομολογηθήκαμε καὶ ἐκοινωνήσαμε τῶν ἁγίων Μυστηρίων.

Κάποιος διορατικὸς ἐκεῖ, ὁ π. Ἰωσήφ μοῦ εἶπε ὅτι σ' ἕνα χρόνο θὰ εἶμαι εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὴ χρονιὰ αὐτὴ ἄρχισαν νὰ μὲ βασανίζουν βλάσφημοι λογισμοί, ἤμουν τότε 13 ἐτῶν. Μετὰ τὸ Πάσχα μὲ τὸν Συμεὼν ἐπῆγαμε προσκύνημα εἰς τὸ Κίεβο, οὔτε ραβδί, οὔτε τουρβὰ εἶχε, ἦταν περίπου ἐξήντα ἐτῶν, ἐγὼ δεκατεσσάρων, μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν αἰώνια εὐτυχία τῶν δικαίων καὶ τὴν κόλαση καὶ ἔκλαιγε.

Ἐγὼ Συμεὼν θὰ ἤθελα ν' ἀγαπῶ τὸν Θεὸν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά παρὰ πολὺ, νὰ ξεχάσω γονεῖς, σπίτι, ὅλο τὸν κόσμον καὶ τὸν ἑαυτό μου...

Θᾶθελα - ἔστω κι ἂν ποτὲ δὲν συναντήσω τὸν Χριστὸ εἰς τὴν ἄλλη ζωὴ - νὰ εἶμαι μόνο μία φλογερὴ ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, ὥστε νὰ φλέγομαι μόνο καὶ νὰ λιώνω τελείως καὶ νὰ γίνω μία αἰώνια ἀγάπη πρὸς Αὐτόν.

Μοῦ ἀπήντησε: Ἄν ἐζητοῦσες ἀπ' τὸν Θεὸν μία τέτοια ἀγάπη, ὁ Παντοδύναμος μπορεῖ νὰ σοῦ χαρίσει. Ἐσὺ νὰ προσεύχεσαι εἰς τὸν Θεόν. Γιὰ ν' ἀγαπήσεις τὸν Θεόν, πρέπει ν' ἀπαρνηθεῖς τὸν ἑαυτόν σου.

Τὸ ταξίδι ἕως τὸ Κίεβο καὶ ἡ ἐπιστροφή ἐκράτησε εἴκοσι ἡμέρες. Ἐγὼ εἶχα μαζί ἕνα Εὐαγγέλιο καὶ ἐδιάβαζα συχνά. Συνέχισα πρὸς τὴν Ὁδησό, δεκαπέντε ἡμέρες ταξίδι.

Ἐνῶ προσευχόμενος: «Κύριε ὅλα σοῦ εἶναι δυνατά, ὠδήγησέ με εἰς τὸ «Ἅγιον Ὄρος», κάποιος ζητιάνος μου ἄρπαξε τὸ παλτό μου κι ἔφυγε τρέχοντας, δὲν εἶπα τίποτα, ἐλυπήθηκα ὅμως.

Ἐφυγα μὲ ἀτμόπλοιο γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ Ἁγία Σοφία μοῦ ἔκανε πολλὴ ἐντύπωση καὶ ἔκλαιγα. Ὄταν τὸ πλοῖο ἐπλησίαζε εἰς τὸν Ἄθωνα ἡ καρδιά μου ἐχτυποῦσε δυνατά: « Θεέ μου, νὰ τὸ μέρος ὅπου ζοῦν οἱ ἅγιοι. Ἐδῶ ὅπου ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν φανερώνεται στοὺς δικαίους καὶ ὅπου ἀναπαύεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Τελικὰ ἐπῆγα εἰς τὴν σκήτη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα εἰς τὶς Καρυές. Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε μὲ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς εὐλογίες τοῦ μοναχικοῦ βίου. Παραμονὴ Πεντηκοστῆς εἶδα ἕνα πολὺ ἀληθινὸ ὄνειρο. Εἶδα κῆπο μὲ θαυμάσια λουλούδια, ἕνας ἄνδρας καὶ μία γυναῖκα ὅταν ἐπλησίαζαν τὸ κάθε λουλούδι ἔσκυβαν πάνω του καὶ ἔψαλαν: «Παράδεισέ μου, παράδεισέ μου».

Τόση χαρὰ ἐγέμισα , πού γιὰ τρεῖς ἡμέρες οὔτε ἔφαγα, οὔτε ἤπια τίποτα, μόνο ἔκλαιγα ἀσταμάτητα ἀπὸ μεγάλη ἐσωτερικὴ χαρὰ. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ μὲ ἔστειλαν στὴ Ρωσσία στὴ πόλη Τόμκ.

Διερχόμενος εἶδα καὶ τοὺς γονεῖς μου, ἐπῆγα καὶ σὲ ἕναν ἅγιον ἀγρότη τὸν Μάξιμον ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ Παῦλος τοῦ ἐφάνέρωσαν ὅτι θὰ γίνω ἱεραπόστολος στὴν Σιβηρία. Μοῦ εἶπε αὐτὸς ὁ εὐλογημένος Μάξιμος καὶ τὰ ἐξῆς: « Γιὰ νὰ ζεῖς σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο πρέπει νὰσαι τρελλός. Μέχρις ὅτου παραμένουν οἱ ἄνθρωποι ἔξυπνοι καὶ λογικοὶ δὲν θὰ ἔρθει ἡ Β' παρουσία τοῦ Χριστοῦ».

Χωρὶς τὴν ΕΥΧΗ, ὅλες οἱ ἀρετὲς εἶναι ὅπως τὰ δένδρα χωρὶς χῶμα. Ἡ πρώτη μορφή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ἡ προσευχὴ κάνει τὸν ἄνθρωπον, ἄνθρωπο τοῦ Εὐαγγελίου. Χωρὶς τὴν ΕΥΧΗ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγαπᾶς τὸν Χριστόν.

Μετὰ ἐψάλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐγέμισε ὅλη χαρὰ καὶ φῶς. Ὅποιος ζεῖ χριστιανικά - μου εἶπε - οὔτε τὰ βάσανα, οὔτε ὁ θάνατος τὸν λυγίζουν..

Μετὰ ταξίδι μέσα στὸ χειμῶνα στὸ Ὀμσκ καὶ συνέχεια στὸ Μπίσκ. Μία νύχτα εἶδα ὅτι ἤμουν σὲ ναὸ καὶ ἦρθε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀπὸ τώρα θὰ μιᾶς γιὰ πράγματα ἱερά». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ εὐλόγησε χωρὶς νὰ μιλήσει. Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ κάνω κηρύγματα, μὲ ἐρωτοῦσαν ποὺ ἐσπούδασα, σὲ κάποια κηρύγματα τὸ πλῆθος ἔφθανε χιλιάδες πιστῶν.

Τρία χρόνια στὶς περιοχὲς τῆς Σιβηρίας ἐκήρυττα...ἀποφάσισα καὶ ἐπῆγα εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους γιὰ δυὸ μῆνες.. πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου εἶδα τέτοιο ἐμπόριο σὲ κάθε βῆμα τοῦ προσκυνητοῦ.... Ἐμπόριο τρομερὸ χρημάτων.

Ἐπειτα ἐπέστρεψα Σιβηρία, ἐπήγαινα εἰς τὰ κάτεργα καὶ εἰς τὶς φυλακὲς τῆς Βαϊκάλης.

Μία φορὰ προσευχόμενος εἰς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης καὶ μοῦ ἦρθε ὕπνος. Εἶδα τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κρονστάνδης εἰς τὸν ὁποῖον ἐξομολογήθηκα. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ αἰσθανόμενος καλά.

Μετὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια ὁ ἐπίσκοπος Μεθόδιος μὲ ἔκειρε μεγαλόσχημον μοναχόν, μετὰ διάκονον καὶ ἱερομόναχον.

Συχνὰ σκεφτόμουν.. « Εἶναι δυνατὸν ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐμποδίζουμε τὸ ἔργο τοῦ κηρύγματος ἀφοῦ ζοῦμε μὲ ἁμαρτωλὴ ζωή;».

Διορίστηκα ἐφημέριος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς φυλακῆς τῆς Τσίτα. Ἀγάπησα τοὺς φυλακισμένους μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ τότε εἶδα ὅτι οἱ πόρτες τῆς ψυχῆς τοὺς ἦταν ἀνοιχτές. Περίπου εἰκοσιπέντε χιλιάδες ἄνθρωποι ἐξομολογήθηκαν σὲ μένα, τοὺς ἐκοινώνησα, τοὺς ἐδίδαξα..

Κάποιος φονεὺς φυλακισμένος δέκα χρόνια στὰ κάτεργα μοῦ εἶπε: μοῦ εἶπε: « Ἐφόνευσα τὴ γυναῖκα μου καὶ δυὸ ἄλλους ἄνδρες γιατί εἶχα ὑπόνοιες ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατοῦσε. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἓνα ἀτελείωτο μαρτύριον». Τοῦ εἶπα νὰ ἐξομολογηθεῖ ὅλη τὴ ζωὴ του, τὶς ἁμαρτίες του ἀπὸ μικρὸς καὶ σὰν αἰτία τῶν ἁμαρτιῶν

του να θεωρεί μόνο τον έαυτόν του. Μετά την εξομολόγησίν του, είδε την γυναίκα του είς τόν ύπνον και τοῦ εἶπε: « Σὲ συγχωρῶ, μόνο ἕνα πράγμα ζητῶ ἀπὸ σένα: νὰ πιστεύεις καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν».

Κάποιος μηχανικός ἀπὸ τὴ Μόσχα 55 ἐτῶν, ἐξομολογήθη: Ἔχω μία συνήθεια νὰ κλέβω, κλέβω τὰ ἀφιερῶματα ἀπὸ τὶς ἅγιες εἰκόνες, ἐπῆγα νὰ κλέψω μία ἐκκλησία ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ μὲ παρέλυσε... προσευχόμενοι νὰ μὲ συγχωρήσει ὁ Θεός, τὴν ἄλλη νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου τὴν Θεοτόκον νὰ μοῦ λέγει: « Νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβεις, θὰ πᾶς στὴ φυλακὴ καὶ μετὰ θὰ γίνῃ κάτι ἀκόμα χειρότερο»... Πέρασε ἕνας χρόνος, ἐλήστεψα ἕνα ναό, μὲ ἔκλεισαν φυλακὴ, ἐδραπέτευσα, ἐφόνευσα ἕναν ἔμπορο τοῦ ἐπῆρα τὰ χαρτιὰ καὶ ἔζησα δέκα χρόνια στὴν Τυφλίδα, ἐσυνέχισα νὰ ληστεύω, μὲ συνέλαβαν καὶ εἶμαι τώρα ἰσόβια στὰ κάτεργα. Τὸν ἐπαρηγόρησα λέγων ὅτι ὁ Θεὸς ἦλθε νὰ σώσει τέτοιους ἀνθρώπους σὰν ἐσένα καὶ σὰν ἐμένα. Ἡ ἀγιότητα δὲν οἰκοδομεῖται μὲ τὴν ποσότητα τῶν καλῶν πράξεων ἀλλὰ μὲ τὴν ποιότητα τῆς σχέσεώς μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸ θέλημά του. Τοῦ ἔδωσα ἕνα Εὐαγγέλιο νὰ διαβάζει, μετὰ ἐξομολογήθη καὶ τὸν ἐκοινώνησα.

Μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα μοῦ εἶπε μὲ δάκρυα ὅτι εἶδε τὴν Θεοτόκον εἰς τὸν ὕπνο του, νὰ τοῦ λέγει: « Ἴν θὰ συνεχίσῃς νὰ ζεῖς ὅπως τώρα ἄρχισες, θὰ σωθεῖς» !

Μία μέρα ἕνας κατάδικος δεμένος μὲ ἀλυσσίδες μοῦ εἶπε: «Παπούλη, πάτερ Σπυρίδων, σῶσον με, τὸν Θεὸ θέλω»!

Μπήκαμε στὸ ναό, ἄς προσευχηθοῦμε τοῦ εἶπα, μετὰ ἀπὸ δεκάλεπτη προσευχὴ καθίσαμε καὶ τοῦ εἶπα: « Ὁ Θεὸς μόνο ΑΠΟ ΤΗ ΘΥΡΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ μπαίνει στὴν ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἄνοιξέ την, εἶναι στὸ χέρι σου».

Ἀπὸ 25 ἐτῶν ἔγινε ληστής στὸν Καύκασο... ἐφόνευσε ἀκόμη καὶ δυὸ ἱερεῖς, ἔκλεβε, ἐβίαζε γυναῖκες, ἦταν ἄγριο θηρίο. Ἐκλαιγε ἐξομολογούμενος κι ἐγὼ μαζί του, τὸν ἐκοινώνησα, σὲ λίγες ἡμέρες τὸν ἀπηγχόνισαν. Πιστεύω ὅτι καὶ αὐτὸς εὔρε τὸν Θεόν !

Άλλος κατάδικος με έρωτησε πώς θα σωθεῖ, τοῦ εἶπα: «Στὸ Θεὸ καὶ στὸν πλησίον σου, διαμέσου τῆς πρακτικῆς ἀγάπης νὰ ἐφαρμόζεις τὸ Εὐαγγέλιο στὴ ζωὴ σου». Ἦταν αὐτὸς ἀπὸ τὴ Μόσχα, κάποιος ἐφόνευσε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἐκατηγόρησε ὅτι ἐκεῖνος τὴν ἐδολοφόνησε καὶ ἔτσι τὸ δικαστήριό τὸν κατεδίκασε. Ἐξομολογήθη, τὸν ἐκοινώνησα, μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο τὸν εἶδα ἐτοιμοθάνατο στὴ φυλακὴ. Μοῦ εἶπε: «Ἐγὼ παπούλη μου, σὲ μίαν ὥρα θὰ ἀφήσω τὴ γῆ». Σὲ λίγο ἀνεφώνησε: «Ἡ Παναγία με ἀγίους ἔρχεται σὲ μένα, βλέπεις; - ὄχι παιδί μου δὲν βλέπω! Α!... Ὁ Κύριος κατεβαίνει σέ μᾶς... ὁ κατάδικος πρὶν ἀφήσει τὴν τελευταία του πνοὴ ἐφώνησε: « Κύριε, θὰ ἤθελα ἐδῶ στὴ γῆ κι ἄλλα νὰ ὑποφέρω γιὰ χάρι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἄς γίνει ὅπως θέλεις ἐσύ. Ὡ! Κύριε σῶσον τὸν π. Σπυρίδωνα». Οἱ κρατούμενοι ὅλοι ἐθρήνησαν πολὺ...

Μία ἄλλη μέρα ἐζήτησε μίαν φυλακισμένη νὰ ἐξομολογηθεῖ. Παρεκάλεσα τὸν δεσμοφύλακα κι ἄνοιξε τὴν ἐκκλησίαν... ἔκλαιγε λέγουσα: « Εἴμασταν πέντε ἀδελφία... ἤμουν ὁμορφὴ... ἀφοῦ ἐχώρισα με τὸν ἄνδρα μου, ἔγινε πόρνη καὶ στὴ Μόσχα εἶχα ξενοδοχεῖο με γυναῖκες ὁμοίες μου... Πάτερ τριάντα οἰκογένειες διέλυσα, δυὸ νέες ἐδηλητηρίασα, μίαν γυναῖκα ἐδολοφόνησα καὶ τὸν ἐραστή μου τὸν ἐφόνευσα. Γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔγκλημα εἶμαι στὰ κάτεργα. Τῆς εἶπα νὰ διαβάσει ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο δυὸ φορές, πρῶτὴ καὶ βράδυ νὰ εὔχεται: « Κύριε, σῶσον κι ἐμένα τὴν ἀμαρτωλή». Ἐξομολογήθη, δὲν τὴν ἐκοινώνησα ἀκόμη γιὰ νὰ στερεωθεῖ μέσα τῆς ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ, ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτωλότητος.

Μία Κυριακὴ εἰς τὸ κήρυγμα εἶπα ὅτι ἀνάμεσα στοὺς καταδίκους εἶναι καὶ κάποιοι ὅπως ἡ πόρνη ποὺ ἔπλυνε με δάκρυα τὰ πόδια Χριστοῦ... Ἐκείνη ἡ γυναῖκα ἔπεσε λιπόθυμη καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις τῆς. Μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα ἐπῆγα πάλι ἐκεῖ, ἐξομολογήθη καὶ τὴν ἐκοινώνησα. Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν τόση μεγάλη καὶ ἔλεγε: « Ποτὲ στὴ ζωὴ μου, δὲν ὑπῆρξε παρόμοια ἡμέρα ! ».

Κάποιος μωαμεθανός, Ἀλὶ τ' ὄνομά του ἐζήτησε Εὐαγγέλιο στὰ Ταταρικά, τὸ εὐρῆκα καὶ τοῦ τὸ ἔστειλα. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἐζήτησε νὰ βαπτισθεῖ. Μοῦ εἶπε: «Ὅταν ἄρχισα νὰ ζῶ σύμφωνα με τὸ

Εὐαγγέλιο, ἔφυγαν ὅλες οἱ θλίψεις καὶ οἱ στενοχώριες, θέλω ὅλους νὰ τοὺς ἀγαπῶ καὶ νὰ κάνω εἰς ὅλους μόνο τὸ καλό.

Τὶ σημαίνει π. Σπυρίδων «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ προσκυνοῦμε τὸν Θεόν;» - Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὅμοια μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τότε θὰ προσκυνοῦμε ἐν ἀληθείᾳ, δηλαδή θὰ τελειοποιούμεθα στὴν υἰοθεσία τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἄν δὲν εὔρεις μέσα σου τὸν Θεόν, τότε δὲν θὰ τὸν εὔρεις πουθενά. Σβῆσε τὴν παλιὰ ζωὴ τῆς ἀμαρτίας καὶ ζῆσε καινὴ ζωὴ στὴν ὁποία ὑπάρχει ὁ Χριστός.

Στὴ φυλακὴ τοῦ Νέρτσικ, ἓνας κατάδικος μοῦ εἶπε: « ἐκοιμήθησαν οἱ γονεῖς μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου... ὀρφάνεψα νέος, ἡ θεία μου μὲ ἐμεγάλωσε. Ἐγνώρισα μία νέα, θὰ ἐρχόταν σπίτι μου ἀλλὰ αὐτοκτόνησε, εἰς τὴν τσέπη της ἔγραφε ἓνα σημεῖωμα ὅτι ἡ πεῖνα τὴν ὠδήγησε εἰς τὴν πορνεία καὶ σὲ ὅλη τὴν δυστυχία, γιὰ τὸ ἔδωσε τέλος στὴ ζωὴ της. Ἀπὸ τότε ἀφιέρωσα τὴ ζωὴ μου καὶ ἐβοηθοῦσα τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ἄτομα. Πολλὲς τὶς ἔβγαλα ἀπὸ τὸν βοῦρκο τῆς ἀμαρτίας. Ἐνενήντα τέτοιες γυναῖκες τὶς ὑπάντρεψα, τριακόσιες ἄρρωστες ἀνέλαβα τὴ νοσηλεία τους καὶ κάποιες δεκάδες ποὺ ἐκοιμήθησαν ἐφρόντισα γιὰ τὴν ταφή τους. Ἐνα βράδυ ἐπέστρεψα σπίτι μου καὶ εὗρηκα μία δολοφονημένη τέτοια γυναῖκα. Τὸ δικαστήριον μὲ ἔκρινε ἔνοχο γιὰ δώδεκα χρόνια καταναγκαστικὴ ἐργασία. Τὸν ἐφίλησα καὶ τοῦ εἶπα: «Ἀγαπητέ μου φίλε, σήκωνε τὸ βαρὺ σταυρό σου ἕως τέλους, ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ σὲ δικαιώσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ».

Κάποιος ἄλλος μοῦ εἶπε ὅτι ἂν καὶ ἔγγαμος παρεδόθη σὲ ἀκόλαστες πράξεις... ἡ γυναῖκα του τὸν συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ... καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔχουν πλέον συζυγικὲς σχέσεις. Μία ἡμέρα κάποια φίλη του τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἔγκυος ἀπ' αὐτόν, ἐκεῖνος τὴν ἔσπρωξε στὸ γκρεμὸ καὶ ἐπνίγη. Ἔτσι ἐδικάσθη ὀκτὼ χρόνια φυλακῆς. Μοῦ εἶπε ὁ κατάδικος αὐτός: « Πάτερ ἡ ζωὴ χωρὶς Θεὸν εἶναι ἡ ἴδια ἡ παραφροσύνη. Στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μπορεῖς καὶ μὲ ἀλυσσίδες ἐλεύθερα νὰ εἰσέλθεις»!

Ἄλλος γιατρὸς κατάδικος κάθε φορὰ ποὺ ἐπισκεπτόμουν τὴ φυλακὴ μοῦ ἔλεγε ὅτι οἱ ἀμαρτίες του ὑπερβαίνουν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἀνθρωποκτόνος, εἰκοσιεπτὰ ἔτη ἀσχολεῖτο μὲ τὶς

έκτρώσεις... Κάποια ημέρα άρρώστησε πολύ...μετά συνήλθε, φιλονεικῶν ὅμως με τὴ γυναῖκα του, τὴν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι με ἓνα μπουκάλι καὶ σὲ δέκα λεπτὰ ἀπέθανε... Μετὰ ἐφόνευσα τὸ πεντάχρονο γυιό μου. ..ἐφυλακίστηκα 18 χρόνια. Κάθε νύχτα πάτερ, βλέπω τὸ ἴδιο ὄνειρο, βλέπω ἓνα λάκκο σὰν λίμνη ποὺ εἶναι ὅλο ἔμβρυα καὶ παιδάκια. Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου, ὅλοι με βλέπουν ἀπειλητικά. Τὶ τρομερὸ θέαμα ! Ὅλη τη νύχτα βλέπω αὐτὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο...

Ὁ κατάδικος ἐξομολογήθη με δάκρυα...τὸν ἐκοινώνησα, ἔζησε λίγους μῆνες ἀκόμη με προσευχὴ καὶ ἐκοιμήθη. Πιστεύω ὅτι μετενόησε εἰλικρινά.

Κάποιος ἄλλος κατάδικος ἐξομολογήθη καὶ ὁ π. Σπυρίδων τοῦ εἶπε ὅτι ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ δημοσία ἐξομολόγησις ἐνώπιον τῶν καταδίκων. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα εἰς τὴν Θεία Λειτουργία τὴν ὥρα τοῦ κοινωνικοῦ ἔκανα κήρυγμα, ὁ κατάδικος ἦρθε ἐμπρὸς καὶ ἐξομολογήθη δημοσίως... οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι ἔκλαιγαν. Ὅταν ἐτελείωσε τοῦ εἶπα ἓνα σύντομο λόγον: «Υἱέ μου, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐξομολογήσεως ποὺ καὶ τοὺς ἄλλους ὠδήγησες σὲ ΜΕΤΑΝΟΙΑ , ὁ Θεὸς ἔσβησε τὶς ἁμαρτίες σου». Τὴν ὥρα τῆς Θείας Κοινωνίας ἦρθε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκοινώνησε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἔλεγε, ὅτι ξαναγεννήθη σὲ ἓναν νέο κόσμον, τὸν κόσμον τοῦ Χριστοῦ !

Κι ἐγὼ δοξολογῶ τὸν Θεὸν γιατί πραγματικὰ εἶναι τόσο κοντὰ στοὺς ἁμαρτωλούς!

<< Αναζητώντας τὸ ζεστὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς χαμένης πίστεως. (Ἀλεξανδρ. Σολζενίτσιν):

...ἤμουν μικρός, συνόδευα τὴν μητέρα μου στὴν τελευταία ἐκκλησία πὸ ἀπέμεινε στὴν πόλη, στὸ Ροστώβ...κάποιοι ἄθεοι μοῦ ἄρπαξαν τὸ σταυρὸ πὸ ἐφοροῦσα στὸ λαιμό μου...Ἐνθυμοῦμαι γέρους πὸ ἔλεγαν: «Οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὸ Θεό, καὶ ἦρθαν τόσες συμφορές..».

Μετὰ ἀπὸ πενήντα χρόνια μελέτης τῆς ἱστορίας τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως πὸ οἱ κομμουνισταὶ ἐθανάτωσαν ἑξήντα περίπου ἑκατομμύρια συμπατριωτῶν μου ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀνωτέρω φράση τῶν γερόντων. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι καταδικασμένος νὰ μὴ κατορθώσει ποτὲ νὰ νικήσει τὸν Χριστιανισμόν.

Ντρέπονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀναφερθοῦν σὲ αἰώνιες ἀξίες...ντρέπονται νὰ εἰποῦν πὸς τὸ κακὸ φωλιάζει πρῶτα στὶς καρδιές πρὶν κυριεύσει ἕνα πολιτικὸ σύστημα. Οἱ κοινωνικὲς θεωρίες, πὸ τόσα μᾶς ὑποσχέθηκαν τώρα ἐχρεοκόπησαν...παντοῦ ἀδιέξοδα ὅσο δὲν στρεφόμεθα μὲ μετάνοια, στὸ Θεό. Οἱ ὑλικοὶ νόμοι δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ζωὴν.

Ἡ ὑπαρξὶς μας στὴ γῆ εἶναι μία παροδική, μεταβατικὴ φάση πρὸς κάτι ὑψηλότερον.

Ἀπέναντι στὶς μάταιες ἐλπίδες τῶν δυὸ περασμένων αἰώνων ἀντιτάσσουμε μόνο τοῦτο: « Μία ἀποφασισμένη ἀναζήτηση γιὰ νὰ ἀγγίξομε πάλι τὸ ζεστὸ χέρι τοῦ Θεοῦ πὸ τόσο ἀπερίσκεπτα καὶ ἐγωϊστικὰ ἀπαρνηθήκαμε>> (Ἄλ. Σολζενίτσιν).

(Σταχυολόγημα διὰ χειρὸς Γερ.Ἀλυπίου, 2010)

